

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài **Tản Mạn Biên Hoà: Bưởi Ông Hai Gò** của đồng hương **Lâm Sông Đồng** đóng góp trên diễn đàn. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời thưởng lãm. **Trân trọng.**

BUỔI ÔNG HAI GÒ

Lâm Sông Đồng

Tôi và Bửu, thuở nhỏ, đã có một thời dọc ngang phố chợ Biên Hoà, lang thang xóm Lò Heo, khu Thành Kèn, rạp hát Biên Hùng, miệt Hăng Dầu.., nói chung là đi “quậy”. Bửu và tôi cùng một tuổi Thân, nên chuyện hai con khỉ nhào vô giựt giàn cứng cô hồn, ăn cơm chùa, coi hát cạp, đánh lộn u đầu, chó rượt nhảy rào, .. v.v.. thì đủ để cấp bằng trầy da tróc vẩy.

Nhà Bửu ở bên kia sông xóm Lò Lu Hoá An, còn tôi thì dân xóm Chợ Cá. Cha mẹ bận rộn buôn bán nên chúng tôi luôn có sẵn chương trình. Tôi nhớ lần đó vào ngày thứ Bảy, Bửu rủ tôi qua nhà ông Hai Gò ở cùng xóm nhà nó ăn bưởi. **Nói ăn bưởi thì nghe cho bảnh, chớ thật ra thì....**

Khoảng mười giờ sáng, chúng tôi xuống bến đò lúc ấy nhộn nhịp kẻ xuống người lên, bỗng Bửu bảo tôi chạy dừng đi vì có chuyến đò sắp rời bến. Nó vừa chạy, vừa vẫy hai tay, vừa la vọng:

- Cô Năm, chờ con với, cô Năm ơi....cô Năm ơi..!!..

Người thiếu phụ tuổi khoảng ba mươi, có nét mặt hiền hậu miền quê, tay vin nón lá che nghiêng, tay phải đang giữ chèo, ngoái lại đáp lời:

- Ủ lẽ lên, mầy ra trước mũi chèo phụ tao.

Con đò tách bến, nước sông êm và chảy nhẹ nên chẳng mấy chút đò xa dần, dần xa bến. Thình lình có tiếng cô Năm gọi hỏi:

- Bửu ơi, lâu quá không nghe mầy ca vọng cổ, đâu bữa nay mầy làm vài câu cho bà con nghe coi.

Hai ông dân chợ, ba bà buôn bán vải miệt vườn ngồi trong lòng đò nghe vậy nhón nháo tán thành, người lấy trầu nhai, kẻ vê thuốc điếu. Bửu cười trả lời:

- Dạ, mà cô phải hò bắt giọng nha hôn.

- Nè, tao vô nghe mậy.

Cô Năm tăng háng lấy giọng, xong:

- Hò.. ơi.. sông Đồng nước chảy.., em có đãi ngược anh bao giờ.., đi dâu mà biệt tắm hơi.., chờ hoài không đặng.., nên cảnh đời đổi thay.....

Giọng hò thanh êm của cô vừa dứt, tiếng hát Bửu vang lên:

- *Gánh chiếu Cà Mau....*

Giữa dòng sông, một cảnh trời nước bao la, câu hò, giọng hát, tiếng chèo khua nhịp nhàng, con đò lướt nhẹ mang theo những mảnh hồn quê thật thà, chất phát, tôi cảm động vô cùng.

Thả hồn nhìn theo dòng nước trong xanh màu ve chai lấp lánh nắng hanh vàng đang lăn tăn chảy về hướng cầu Gành, những dãy nhà gạch mái ngói đỏ thắp thoáng và xen lẫn sau những khóm dừa, chòm cây, xa xa ngọn núi Châu Thới.....

- *Cô Năm ơi, tới bến rồi.*

Tôi giật mình trở lại hiện tại, thì thấy Bửu nhảy lên cầu gỗ khom người, kéo đò vào. Vừa kéo vừa lên tiếng bảo tôi:

- *Ê, Đồng, bước lên mau đây.*

Rồi nó nhìn về hướng cô Năm, nói:

- *Cô Năm tụi con đi chơi nha.*

- *Nhớ đừng đánh lộn, cuối năm chớ có sanh sự nghe mậy!*

Tôi theo bước Bửu đi vào vùng quê của nó. Dọc con đường đất nhỏ khoảng năm phút thì tới một ngã tư. Bửu chỉ tay về phía trước hướng trái. Tôi hiểu ý phóng mắt nhìn và quan sát.

Từ đôi cổng sắt, bên trái có ba cây quýt vàng ối, phía phải được hai cây cam sành khá rậm quả, chính giữa là con đường gạch tàu bốn dãy, dẫn vào gặp bồn hoa cúc hình bán nguyệt, nơi đặt một bàn thiên khá cao, tẽ ra hai nhánh tụ vào một sân rộng. Sau sân là một căn nhà gạch ba gian sáng sủa với mái ngói màu xanh rêu và dựa lưng nhà là vườn bưởi, bưởi ôi là bưởi!!.

- *Chà coi bộ trúng mánh nghe mậy, Bửu mậy tính sao?*

- Đi dọc theo hàng rào cho chắc ăn, con Lượm nói với tao là ông ngoại nó đi đá gà nên không có ở nhà.

Bữa trả lời giọng bán tín, bán nghi. Chúng tôi băng qua đường tiến vào như dự định. Tiếng bước chân đạp lên đám cỏ dại sột soạt vang động bầu không khí yên tĩnh của vùng quê vào trưa, làm cho tôi càng thêm hồi hộp.

Nó chợt dừng bước, mắt đảo quanh, tai lắng nghe, rồi banh hàng rào kẽm gai chui vào, đi đến cây bưởi thanh khoảng năm thước, tôi theo sau.

Hai đứa cùng nhau ngó lên những trái bưởi chín vàng định hái, nhưng vói không tới vì có nhánh hơi cao. Bữa nhún mình nhảy, hai tay nắm chặt cành bưởi rồi hít mạnh đu lên. Tôi cũng nhún, nhưng không biết thế, nên còn đang đu đưa, thì nghe tiếng chó sủa vang rất gần.

Một con chó mực to từ bên hông nhà xông ra nhảy chồm tính ngoạm chân tôi. Hoảng hồn tôi cong chân lên, nhưng không may con chó cắn góc quần xà-lỏn kéo xuống. Người thì đóng cửa cố giữ, con chó thì hung hãn kéo quần. Đang dần co thì có tiếng lệnh:
- Mực,.. mực,.. mực... đi vào nhà.

Ông Hai Gò đang đứng trước mặt chúng tôi, tay phải cầm roi mây miêng quát:

- Đứa nào trộm bẻ bưởi đâu?

Con Lượm và con Kén chạy ra đứng kê bên ông ngoại nó, vừa vỗ tay vừa la:

- Bị bắt tại trận hết chổi rồi, hí..hí..hì ..hì..

Tôi buông tay, chân vừa chạm đất thì hai tay vội vàng kéo quần lên, Bửu nhảy xuống đứng bên cạnh.

Chúng tôi bị chọc quê nên cúi gằm mặt xuống. Bỗng Bửu chỉ con Lượm nói:

- Tại mày biểu tao hái cho mày.

- Mày nói xạo nghe mày, ông ngoại nó xạo sự.

Cuộc cãi lý bắt đầu. Thấy vậy ông Hai Gò lên tiếng:

- Hai đưa bây nhìn về sau coi kìa.

Thừa lúc chúng tôi quay đầu ông hét vào đít mỗi đứa hai roi. Bửu liền ôm đít ngã xuống la:

- Đau quá, đau quá!!

Tôi bắt chước. Hai đứa vừa la, vừa dẫy giống như cá trên bờ. Không hiểu tự kể chi nó đứng dậy, giả bộ méu máo:

- Ông ngoại con Lượm nó xúi con, hu..hu..!!

Ông Hai Gò chợt phá ra cười rồi nói:

- Tao có gả con Lượm cho mày hồi nào mà mày kêu ông ngoại ngon ơ vậy.

Con Lượm mắt cở vội kéo tay con Kén chạy vào nhà.

Với giọng từ tốn ông Hai Gò bảo:

- Tụi con muốn ăn bưởi thì xin ông chứ đừng trèo lỗ té loại chân gãy tay thì coi sao được.

Nói xong ông tiến đến nhánh bưởi với tay phải nắm trái bưởi vịn ngang nửa vòng. Nhìn bàn tay ông nổi những ụ da dày và to, ông hét đít như vậy quả là nhẹ. Ông hái cho mỗi đứa một trái.

Chúng tôi cùng cảm ơn và chào ra về. Trở lại bên, ngồi nghỉ đợi đồ. Bửu đề nghị ăn bưởi. Nó lấy ngón tay trở ấn vào thủng đít bưởi xong, xẻ lần lên gần phần đầu. Bốn phần vỏ bưởi bị tách ra, tay trái nó nắm đầu giữ chặt, tay phải vịn. Chúng tôi bắt đầu ăn.

Những lần đưa múi bưởi cắn, bưởi thanh giòn nên nước bưởi ngọt trào ra thấm cả lợi răng, hương thơm, vị thanh đọng lại trong miệng.

Đang ăn, tôi giờ múi bưởi lên rồi hò trên cột:

- Hò ơi..ông Hai Gò có bưởi thanh ngon... Bưởi ngon cũng tại bị đòn mới ngon!!!'

Cả hai con khỉ nhỏ chuyên phá làng, phá xóm ôm bụng lăn ra cười.

Ngồi trên con đò trở lại bên này sông, Bửu như thấm mệt nên im lặng, riêng tôi thì dõi mắt nhìn về phía Lò Lu.

Những hình ảnh của một buổi trưa nơi vùng quê yên tĩnh bỗng dưng có hai thằng nhỏ đi “quậy”, tiếng chó sủa, giọng cười chọc quê của con Lượm, ngọn roi đau đít, bộ tịch mỉu máo của Bửu, làm tôi mỉm cười.

Đò cặp bến, trước khi chia tay, Bửu vỗ vai tôi nói:

- Mày về coi đít có lằn không, sao tao thấy rát rát'.

Thời gian trôi đi, mỗi khi ăn bưởi tôi nhớ tới roi ông Hai Gò tự nhiên thấy bưởi ngọt và ngon. Ngon miệng được chẳng bao nhiêu, duy có tâm hồn thì vẫn còn nhiều kỷ niệm.

Lâm Sông Đông